

1

Tågen drev ind fra havet i spredte totter. Den blev liggende som damp over den våde asfalt og tegnede små glories rundt om gadelygterne.

Ove Bakkerud kørte med én hånd på rattet. Mørket lukkede landskabet til omkring ham.

Han kunne godt lide denne tid på året, før bladene faldt. Den sidste tur ned til sommerhuset i Stavern, for at sømme skodderne til foran vinduerne, hale båden på land og lukke af for vinteren. Det var noget, han så frem til hele sommeren. Det var hans helligdage. Selve arbejdet tog ikke mere end et par timer en søndag eftermiddag. Resten af tiden var hans.

Han sænkede farten, drejede af fra hovedvejen og kørte ind på den knasende grusvej. Lyset fra billygterne gled hen over hækken af hybenroser langs indkørslen hen til parkeringspladsen. Uret på instrumentbrættet lyste 21:37, inden han slog tændingen fra, stod ud af bilen og indåndede den friske, salte havluft. Bølgerne, der slog ind mod land, lød som en fjern torden.

Regnen var holdt op, og nu kom vinden i kraftige stød og opløste tågen. Lyskeglen fra fyret ude på Tvistein strejfede regelmæssigt ind over land og fik de regnvåde kystklipper til at glitre.

Han trak jakken tættere om sig, gik bag om bilen og løftede poserne med madvarer ud af bagagerummet. Han glædede sig til en blodig bøf i aften, og spejlæg og bacon til morgenmad. Mandfolkemad. Han stak den ledige hånd i lommen for at forsikre sig om, at nøglen lå der og begyndte at gå op ad stien mod sommerhuset på klippekuden. En lille stigning, og hele havet lå foran

ham. Det var mørkt, men han kunne føle det store udsyn. Det fyldte ham altid med en egen ro.

Det havde bare været en enkel, rødmalet bjælkehytte, da familien købte den for snart 20 år siden, uisoleret og med rådkader. Så snart de havde haft penge til det, havde han revet hele hytten ned og genopført den på det gamle fundament. Lidt efter lidt havde han og hans kone skabt deres eget paradis. Lige fra de første år, da han brugte al sin ledige tid til byggearbejdet, var det blevet et sted, hvor han kunne sænke skuldrene, puste ud, koble fra. Et sted, hvor klokken var uden betydning, hvor tiden gik sine egne veje, alt efter vejr og vind og forgodtbefindende.

Han satte bæreposerne fra sig på skiferfliserne foran sommerhuset og fandt nøglerne frem. Lyset fra fyret ramte ydervæggen af huset og forsvandt igen. Ove Bakkerud følte sine årer fryse til is og holdt vejret. Hans højre hånd strammede grebet om nøgleknippet. Han blev tør i munden, og gåsehuden bredte sig ned over hans arme og i nakken.

Lyskeglen fra fyret strøg forbi igen, som for at bekræfte det, han havde fået et glimt af. Døren stod på klem. Karmen var smadret, og låsen lå på jorden.

Han så sig omkring, men kunne ikke se andet end mørke. Henne i kratskoven var der en lyd, en gren, der knækkede. Fra et sted længere borte kunne han høre en hund gø. Så blev der stille. Der var kun vinden, som raslede i de visne blade, og bølgerne, som slog ind mod stranden.

Ove Bakkerud tog et par skridt frem, tog fat øverst i døren og trak den op. Så famlede han sig frem til lyskontakten og tændte lyset udenfor og lyset i loftet i gangen indenfor.

Han og hans kone havde snakket om, at sådan noget kunne ske. Han havde læst i aviserne om drengebander, der brød ind og raserede indboet, og om mere professionelle bander, der ryddede hele sommerhusområder på jagt efter værdigenstande. Alligevel havde han svært ved at tro på det, han nu oplevede. Det føltes som en krænkelse af stedet. Af deres sted.

Det var stuen, det var gået værst ud over. Skuffer og skabe var

åbnet, og indholdet lå spredt rundt omkring på gulvet. Knuste glas og tallerkener, alle sofapuderne lå smidt omkring og alt, hvad der var salgbart, var borte. Den nye fladskærm, musikanlægget og rejseradioen. Skabet, hvor de opbevarede vin og spiritus, var tomt. Det eneste, der stod tilbage, var en halvtom flaske cognac.

Han bøjede sig ned og samlede flaskeskibet op. Det plejede at stå på pejsehylden, men lå nu på gulvet med en stor revne i glasset. To af masterne på det spinkle sejlskib var brækket. Han huskede alle de timer, han havde siddet og set på sin farfars grove fingre og på, hvordan de på mirakuløs vis fik de små dele til at blive til et rigtigt skib. Og han huskede øjeblikket, da skibet var på plads inde i flasken, og hans farfar havde trukket i trådene, der fik masterne til at rejse sig.

Stemmen rystede, da han ringede til politiet og præsenterede sig.

“Hvornår var du sidst i sommerhuset?” ville den vagthavende betjent vide.

“For to uger siden.”

“Så indbruddet er sket på et eller andet tidspunkt efter den 19. september?”

Ove Bakkerud så sig omkring blandt tyvenes hærgen. Han følte sig pludselig helt tom.

“Ved du, om de har været i flere sommerhuse?” ville betjenten vide.

“Nej,” svarede Ove Bakkerud og kiggede ud ad vinduet. Der var lys nede i Thomas Rønningens sommerhus. “Jeg er lige kommet.”

“Vi kan få en patrulje til at komme ud og se på det i morgen,” fortsatte den vagthavende. “I mellemtiden er det bedst, hvis du rører mindst muligt ved det.”

“I morgen? Men ...”

“Kan du træffes på det her nummer, så vi kan ringe til dig, når vi har en ledig bil?”

Han åbnede munden for at protestere, forlange, at politiet skulle rykke ud med hunde og efterforskere, men han tav. Han bed det i sig, takkede for hjælpen og afsluttede samtalen.

Hvor skulle han begynde? Han gik ud i køkkenet og hentede kost og fejeblad. Så kom han i tanker om betjentens formaning om at lade gerningsstedet stå uberørt. Han lagde det fra sig og blev stående ved vinduet og kiggede ned på nabohuset.

Han undrede sig over, at lyset dernede var tændt. Thomas Rønningen var ikke så tit derude om efteråret. Med et stort talk-show hver fredag, havde han nok at gøre. Alligevel havde han taget sig tid til at fejre sæsonpremiere i august. Da havde Rønningen og han siddet foran udendørspejsen med hver sin cognac, og Rønningen havde fortalt historier om alt det, som foregik i kulisserne både før, under og efter en udsendelse.

En skygge strøg fordi de store, oplyste stuevinduer dernede. Indbrudstyvene kunne have været der også. Ja, han ville tro, at de stadig var der. Han gik med raske skridt hen til døren og greb i farten lommelygten, som stod urørt på sin faste plads. Måske ville politiet prioritere anderledes, hvis de hørte, at Thomas Rønningen også var ramt.

Stien ned mod havet bugtede sig mellem tæt småkrat og krogede fyrretræer med tætte grene. Lygten oplyste blankslidte træ-rødder og rullesten, men lyset forhindrede ikke, at han rev sig på fyrrenåle og kviste.

Der var lys i sommerhusets vinduer, men på denne side var vinduerne placeret for højt til, at han kunne se ind.

Han lod lygten vandre hen over terrænet, før han gik hen mod trappen op til indgangsdøren. Vinden tog et tag i døren og slog den over mod rækværket på verandaen. En intens følelse af uro greb ham og sendte bølger af gysen ned over nakken og ryggen. Han blev klar over, at han ikke havde noget at forsvare sig med.

Lyset fra lygten ramte dørkarmen. Den havde de samme spor efter indbrudsværktøj som hans egen, men der var alligevel noget, der var anderledes.

Op over dørfyldningen var der pletter af blod.

2

Det havde været en lang dag.

William Wisting sad foroverbøjet i sofaen med øjnene rettet mod nøglen, som lå på bordet foran ham. Den var irret, det var længe siden, den havde været i brug.

Så rejste han sig og gik hen over stuegulvet. Udenfor lå der rester af regnvejret som små, tætte dråber på vinduesruderne. Nede i Stavern banede et udrykningskøretøj sig vej gennem gaderne. De blå blink skar sig rytmisk gennem mørket, og det var umuligt at se, om det var en politibil eller en ambulance. Han fulgte lyset med blikket, indtil det forsvandt ud ad Helgeroa-vejen. Så vendte han sig om og fandt en flaske frem fra hjørneskabet. Så vidt han kunne se, var den spansk. Årstallet 2004 stod med guld-bogstaver på etiketten. Det var en flaske, han havde fået efter at have holdt et foredrag for Handelsforeningen sidste efterår, mente han at kunne huske. Den så dyr ud og havde sikkert ikke taget skade af at ligge. Han var glad for vin, men havde aldrig haft tid eller interesse nok til at sætte sig ind i druetyper, producenter, vindistrikter, hvad der passede til maden, eller hvilken slags vin, der kunne drikkes alene. Det var nok at genkende en god vin, når han smagte på den.

“Baron de Oña?” læste han højt og så hen mod sofaen.

Suzanne smilede og nikkede til ham. Han smilede tilbage. Hun var kommet ind i hans liv for to år siden og havde indtaget en stor plads i det. For en uge siden havde et sprængt vandværk hjemme hos hende gjort dem til samboende. Han havde ikke sagt det til hende, men han trivedes med at have hende i huset.

Han tog to glas med sig og kastede igen et blik ud ad vinduet uden at se andet end sit eget spejlbillede. Et bredt og groft skåret ansigt med mørke øjne. Så vendte han ryggen til, gik tilbage til sofaen og satte sig ved siden af Suzanne.

I fjernsynet havde Thomas Rønningen fyldt sofaen med spændende gæster, som havde forskellige indfaldsvinkler til et fælles tema. Wisting kunne godt lide den slags programmer, hvor tunge temaer blev blandet med let underholdning. Han kunne også godt lide tv-værten. Thomas Rønningen havde en drenget charme og var i stand til at skabe en intim, personlig og tryk atmosfære foran kameralamperne. Han havde markeret sig som efterforsker. Stillede altid velformulerede og intelligente spørgsmål til gæsterne, og i stedet for at sætte sine interviewofre til vægs med kritiske spørgsmål, lirkede han afsløringer ud af dem ved bare at lade samtalen flyde.

Suzanne tog imod glassene og satte dem på bordet. Han rejste sig hurtigt igen og hentede en proptrækker. Inden han satte sig, kastede han igen et blik ud ad stuevinduet. Endnu et udrykningskøretøj var på vej i samme retning, som det forrige. Han kiggede automatisk på armbåndsuret og noterede sig, at klokken var 22.02.

“Jamen så tillykke!” sagde Suzanne og holdt glasset, mens han skænkede op.

“Hvad mener du?”

“Med sommerhuset,” smilede hun og nikkede hen mod nøglen på bordet.

Wisting lænede sig tilbage i sofaen.

Dagen var begyndt på et advokatkontor i Oslo sammen med hans onkel, Georg Wisting.

Onkel Georg var 78 år og havde brugt det meste af sit voksne liv på at opbygge et ingeniørfirma med specialkompetence i energibesparelse. Wisting havde aldrig helt forstået, hvad det indebar, men vidste, at onklen havde udviklet og patenteret udstyr til desinficering og rensning af vand og luft.

Onkel Georg havde også gjort det til sin livsopgave at udfordre det etablerede, og han havde en indbygget aversion mod skatter

og afgifter. Det havde ført til nogle omgang i retssystemet, som endte med bøder og betinget fængselsstraf.

Mødet på advokatkontoret handlede om Georg Wistings sidste vilje. Det handlede om, at staten ikke på nogen måde skulle tilgodeses efter hans død. Advokaten havde arv som sit speciale, og han havde opsat en nok så indviklet plan for, hvordan Georg skulle disponere over formuen, før han døde.

For Wistings vedkommende endte det med, at han blev siddende som ejer af et sommerhus på Værvågen uden for Helgeroa til en så kunstigt lav værdi, som lovgivningen tillod, så grundlaget for arveafgift skrumpede ind til et minimum.

Det gjorde ham til en holden mand. Ikke for det. Økonomien var ikke noget problem. Han tjente relativt godt, samtidig med at jobbet ikke gav ham tid til at have et højt forbrug. Og så var der de andre penge. Pengene efter Ingrid. Han og børnene havde fået en millionerstatning, da hun på en opgave for Norad, den norske organisation for udviklingssamarbejde, døde i Afrika for fire år siden. Pengene stod på en konto og voksede for hver måned. Han havde ikke orket at røre dem.

Han huskede tiden, da de var nygifte, og Ingrid var gravid med tvillingerne. Regningerne hobede sig op. Det skete, at de måtte samle flasker sammen og indløse pantet, når lønkontoen var tom sidst på måneden. Nu var han holdt op med at se på priserne, når han handlede dagligvarer.

Advokaten havde tilbudt at gennemgå hans privatøkonomi og lægge en plan, så skattebelastningen blev mindst mulig. Wisting havde takket nej.

Menneskene på skærmen lo ad et eller andet.

“Jeg misunder sådan nogle mennesker,” sagde Suzanne og nikkede hen mod tv-skærmen.

Wisting nikkede, selv om han ikke var klar over, hvad slags mennesker, hun mente. Han holdt bare af at sidde i sofaen sammen med hende.

“Sådan nogle, som gør det, de har lyst til,” fortsatte hun. “Sådan nogle, som tør satse. Som tør bryde med det faste og trygge og

gøre noget nyt og spændende i stedet for. Sådan som hende Sigrid Heddal.”

Wisting kastede et blik på skærmen. En kvinde på omkring de halvtreds snakkede med engagement om noget, hun kaldte Safe Horizon.

Suzanne så på ham. “Tænk, hun er over halvtreds, forlader en tryk stilling som projektleder i erhvervslivet og rejser til Addis Abeba for at arbejde som frivillig med forældreløse børn. Så har man mod.”

Wisting nikkede. Han kunne lide denne side ved Suzanne.

“Tommy er også sådan et menneske.”

Hun snakkede om Lines danske kæreste. For et år siden havde Tommy Kvanter sagt sin stilling op som steward på en fabriks-trawler, havde solgt lejligheden og var flyttet ind hos Wistings datter. Pengene fra salget havde han investeret i et restaurant-projekt i Oslo sammen med nogle kammerater. Wisting mente, at Tommy var en drømmer. Det var ikke nødvendigvis en egen-skab, han værdsatte.

Efter mødet med advokaten tidligere på dagen havde han og Suzanne spist middag på Tommys restaurant sammen med Line. Det var første gang, Wisting havde været der, og han forstod, at det drejede sig om mere end et spisested. Det var en restaurant-ejendom i tre etager, som gik under navnet Shazam Station, med natklub i kælderen, kaffebar på gadeniveau og restaurant på den øverste etage.

Tommy havde ansvaret for køkkenet og restauranten. Han havde ikke givet sig tid til at spise sammen med dem, men havde sørget for, at de fik en fire retters middag. Maden var god, det var ikke det. Men hvor var alle gæsterne en travl fredag eftermiddag? Det var kun en håndfuld af bordene, der var optaget, og tjenerne så ud til at have alt for lidt at bestille. Hvis det var sådan hver dag, så varslede det ilde for de penge, Tommy havde bundet i projektet.

Han havde aldrig rigtig forstået, hvad datteren så i Tommy. Ganske vist kunne han være både tænksom og vidende, og selv Wisting kunne se, hvor charmerende han var. Men han stolede

simpelthen ikke på ham. Det drejede sig ikke engang om, at fyren havde en tidligere narkodom, eller at han kunne være både stædig og egoistisk. Wisting syntes bare ikke, at han virkede som den mand, hans datter burde satse sin fremtid på.

Nogle gange spekulerede han på, om hans skepsis bare skyldtes, at Line var hans datter, men det troede han egentlig ikke. Og de sidste gange, han havde set dem sammen, virkede det, som om Line også var begyndt at se nogle af Tommys svagere sider. Hun blev hele tiden irriteret over ting, han sagde og gjorde, og Wisting måtte indrømme, at det glædede ham at se, at hun ikke længere var helt så ukritisk.

“Hvis man ikke tør tage chancen for at prøve noget nyt, kan man heller ikke regne med at opnå noget,” fortsatte Suzanne. “Og hvad kan man egentlig miste? Uanset hvor mange gange, man fejler, så lærer man noget nyt for hver gang. Og alle erfaringer er værdifulde. Både gode og onde.”

En af gæsterne i tv havde fået et spørgsmål, som han ikke kunne svare på lige med det samme. I den stilhed, der opstod, kunne Wisting høre lyden af en politisirene langt borte.

Han tog glasset på bordet og blev siddende med det i hånden.

“Kunne du tænke dig at starte en restaurant?” spurgte han.

“Ja,” svarede hun overrasket og smilede til ham. “Ikke lige netop en restaurant, men måske en lille kunstcafé. Livet føles for kort til at have det sådan, som jeg har det nu. Være på kontoret hver dag. Møder, budgetter, nedskæringer, projekter.”

Suzanne var børneforsorgspædagog og havde i mange år arbejdet med unge, enlige asylansøgere. De sidste år var jobbet blevet mere og mere administrativt, og nu sad hun på et kontor uden kontakt med de børn, hun ønskede at hjælpe.

“Hvad skal den hedde?” spurgte han og satte glasset fra sig uden at have drukket af det.

“Hvad mener du?”

“Hvis du har drømt om at åbne en café, så har du sikkert også tænkt på et navn.”

Hun rystede på hovedet.

“Noget andet end Shazam Station måske?”

Hun smilede.

“Det er faktisk et morsomt navn.”

“Synes du?”

“Shazam er et trylleord. Det er persisk. Sesam på norsk. Sesam, sesam.”

“Sesam Station?”

Hun lo. Ved øjnene og mundvigene strålede der et fint net af rynker ud over tindingerne og kinderne. De nøddebrune øjne fangede skinnet fra stearinlysene på bordet. Det gav hende et helt eget, strålende blik.

Wisting rakte ud efter vinglasset, men nåede ikke at fange det, før telefonen ringede. I displayet kunne han se, hvem som ringede, nemlig OPERA, den interne forkortelse for politiets operationscentral.

Han svarede kort. Betjenten, der ringede, præsenterede sig på samme måde.

“Der har været indbrud i flere sommerhuse ude på Gusland.”

Wisting tav. Han forstod, at det ikke var alt.

“I et af sommerhusene er der fundet en død mand.”

3

William Wisting smækkede bildøren bag sig og trak jakkeopslagene sammen i halsen.

Foruden to civile køretøjer stod der en ambulance og to biler fra ordenspolitiet på den trange parkeringsplads.

Aftenen var kold. Hans åndedræt dannede et tyndt slør af hvid tåge foran hans ansigt. Han hørte lyden af bølgerne, som steg og sank i det fjerne. Fugtig vind fra havet strøg ind over land og bar små saltkorn med sig.

Han gik hen mod enden af parkeringspladsen, hvor en sti førte ind i kratskoven. Efter halvtreds meter åbnede det vidtstrakte kystlandskab sig. De blankskurede kystklipper gik i ét med det sorte hav. Lyset fra fyret på en af øerne strejfede ind over land og glitrede i den urolige vandflade.

Helt nede ved havet så han konturerne af et sommerhus. Det lyste svagt fra et par af vinduerne. På forsiden flakkede lyset fra flere lommelygter gennem mørket. Så hørte han lyden af en generator, der blev startet, og forsiden af sommerhuset blev badet i lys. Han kunne se politiets røde og hvide afspærringsbånd, som vred sig i vinden. Det blinkede i refleksbånd på politiuniformerne, og han kunne høre den dæmpede lyd af radiosendere, telefoner og lavmælte samtaler. Overalt omkring dem rådede efterårets mørke, stjerneløst og koldt.

Wisting bøjede hovedet mod den hårde vind og gik videre. Utallige gange var han blevet kaldt ud på lignende opgaver. Men alligevel blev mødet med et gerningssted aldrig rutine. Og han blev aldrig immun over for synet af raseret hud, døde menne-

sker eller den bundløse fortvivelse hos pårørende. Alt for mange gange havde han set resultatet af sanseløs vold, mere brutal og nådesløs for hver gang. Det var tanker, som konstant vendte tilbage, og som fyldte ham med tungsind og gjorde ham indesluttet og irritabel.

Han mødte to ambulancefolk på stien ned mod gerningsstedet. De gik ham tomhændet i møde. Ansigterne var præget af alvor, og de hilste kun med et kort nik, da de gik forbi hinanden.

Den politimand, der var udpeget til operativ indsatsleder, løftede afspærringsbåndet og slap ham ind. Indgangsdøren til sommerhuset stod åben. Dele af karmen var splintret ved indbruddet. Han kunne se den dodes ben lige indenfor. Store støvler med klumper af ler under sålerne.

Han fik en kort orientering, som ikke indeholdt noget nyt i forhold til, hvad han havde fået at vide i telefonen femogtyve minutter før.

Espen Mortensen var kommet før ham. Den unge kriminaltekniker var ved at tage en hvid kedeldragt på.

“Kommer du med ind?” spurgte han.

Wisting nikkede, men nøjedes med at tage gummiovertræk uden på skoene, inden han fulgte efter op ad trappen.

Indbrudsværktøjet havde efterladt tydelige spor omkring låsen. Flosset træværk strittede i alle retninger, og beslaget i dørkarmen var revet løs. På stentrappen lå der store dråber af blod. Op over dørfyldningen var der udtværede pletter, som om nogen havde støttet sig til den med en blodig hånd.

Espen Mortensen tog et par oversigtsbilleder, inden han gik videre. Wisting fulgte efter ind i den trange gang. Betjenten, der havde taget imod ham, blev stående tilbage udenfor.

Offeret var en mand. Han lå på maven, i en underlig forvreden stilling. Den ene arm lå under kroppen, mens den anden pegede lige ud til siden. Den tykke, sorte handske var fuld af blod. De snavsede støvler nåede ham næsten til knæene. På overkroppen havde han en sort sweater. Over hovedet havde han en sort elefanthue.

Wisting gik rundt om den døde.

En sø af blod havde bredt sig ud under kroppen og var flydt hen over trægulvet. Han måtte tage lange skridt for at undgå at træde i det.

Hovedet lå vendt om mod siden. Den sorte hætte, der skjulte ansigtet, havde en lang flænge foran, omtrent midt på panden. Blege hudfolder hang ud til hver side, og splinter fra kraniet stod ud fra det åbne sår.

Udenfor gav en af politihundene et skarpt bjæf, ivrig efter at komme i gang med eftersøgningen. Wisting bøjede sig ned og støttede hænderne mod knæene.

Øjnene inden for de små åbninger i masken på manden foran ham var vidåbne, og øjeæblerne bulnede ud. Læberne var trukket tilbage, som om han fortsat gispede efter luft.

Wisting blev siddende og betragtede den døde i næsten et minut, inden han rejste sig og så sig om. Blodet var sprøjtet ud og havde lavet abstrakte mønstre op ad panelerne på væggene. Flere steder var der rester af et blodigt håndaftryk, på samme måde som på døren. Det så ud, som om manden havde støttet sig dertil, før han segnede om.

Fra søen på gulvet gik der et par klæbrige fodspor hen mod døren. Den, der havde vært her, havde trampet i blodet, før han var løbet fra stedet.

“Hvem fandt ham?”

Wisting råbte spørgsmålet ud til betjenten, der stod neden for trappen.

“Naboen,” oplyste han og pegede op mod et sommerhus, der lå længere oppe i terrænet. “Der har også været indbrud deroppe.”

“Var han indenfor?”

Betjenten rystede på hovedet.

“Han kom ikke længere end op til det øverste af trappen.”

Wisting blev stående tavs i et forsøg på at danne sig et helhedsindtryk. Samtidig var han opmærksom på detaljer, der kunne blive afgørende for det videre arbejde.

Det var som regel noget, han var god til. Det første indtryk fra et åsted kunne ofte, på grund af hans årelange erfaring fra ef-

terforskningsarbejde, få et spinkelt fletværk af en teori til at forme sig.

Et gerningssted var som et kunstværk. Hver eneste lille detalje i billedet, fra det enkelte penselstrøg til det færdige værk, røbede noget om, hvem maleren var.

Hans blik søgte ind over den oplyste stue. Sommerhuset var stilfuldt indrettet med en blanding af moderne og antikke møbler. Farverne var rene og lyse og stod godt til hinanden.

Sporene efter indbrudstyvene var tydelige. Skuffer og skabe var åbnet. Fra et lavt bord henne i et hjørne hang der kun nogle løse ledninger tilbage, der hvor tv-apparatet havde stået, og flere steder på væggene var der kun lyse felter, hvor der havde hængt kunstværker.

Wisting vendte igen blikket mod den døde, sukkede og rystede opgivende på hovedet. Han kunne ikke få det til at hænge sammen, men var ikke i stand til at sætte ord på, hvad det var, der ikke stemte.

“Er der fundet slagvåben?” spurgte han.

Espen Mortensen rystede på hovedet og sendte spørgsmålet videre til betjenten, der ventede udenfor.

“Hundepatruljen søger nu,” orienterede han.

“Hvad med indbrudsværktøj?” ville Wisting vide og pegede hen på den ødelagte dørkarm.

Mortensen rystede på hovedet.

“Det kan være drabsvåbenet,” mente han. “Retsmedicinerne kan sikkert sige noget mere, men det ligner et hug med et spidst redskab. Et brækjern, for eksempel.”

“Tror du ikke, han er indbrudstyven?” spurgte Wisting og nikkede hen mod manden med elefanthuen, som lå imellem dem.

“Måske blev han overrasket og fik frataget brækjernet?” Wisting rystede tvivlende på hovedet. Der var ikke noget, der tydede på, at der havde været kamp, ud over det dødelige slag. To små malerier hang pænt på væggen. Et par løbesko stod opstillet ved døren. To vindjakker hang på en knagerække. Heller ikke længere inde

i huset var der andre ødelæggelser end dem, Wisting tidligere havde set på indbrudssteder.

“Og hvor er tyvegodset?” spurgte han og tog nogle skridt længere ind i det luksuøse sommerhus.

“Måske kom han tilbage for at tage en ny runde?” foreslog betjenten, der stadig stod udenfor. “Måske kom han tilbage for at hente mere.”

“Måske,” mumlede Wisting og blev eftertænksom. “Hvem er det egentlig, der ejer sommerhuset?”

“Er der ingen, der har fortalt dig det? Det er Thomas Rønnin-gen.”

“Tv-kendissen?” spurgte Wisting og blev stående og stirrede på liget.

Den anden nikkede.